

Arrest

nr. 114 040 van 20 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NYVERSEEL, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, (ii) hij, los van die appreciatie, niet aannemelijk maakt dat de Taliban hem elders in Pakistan zouden opsporen en vervolgen, buiten de regio waar hij verbleef en buiten de provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief zijn (FATA en Khyber Pakhtunkhwa), en (iii) hij het lokaal gewapend oorlogsconflict in het noordwesten van Pakistan kan vermijden door zich elders in zijn land van herkomst, in een regio buiten zijn geboortestreek, te vestigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot bovenstaande vaststellingen te besluiten duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het wijzen op zijn psychologische problematiek, het vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het uiten van algemene en allerm minst ernstige kritiek en ‘dito’ beweringen. Verzoeker legt evenwel niet enig attest neer ter staving van zijn beweerde geheugen- en psychologische problemen. Betreffende zijn kritiek dat de commissaris-generaal vooreerst een psychologisch/psychiatrisch onderzoek van hem had moeten bevelen vooraleer een beslissing te nemen op basis van een gebrekkig verhoor, merkt de Raad op dat niets/geen enkele bepaling de commissaris-generaal hiertoe verplicht. Het komt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, aan de asielzoeker toe, gelet op de bewijslast in asielzaken die in beginsel op hem rust, om zelf en spontaan melding te maken van en het bewijs te leveren van eventuele psychologische en/of medische problemen waaraan hij zou lijden. Verzoeker oppert thans op algemene wijze dat gelet op de focus op zijn reisroute tijdens zijn gehoor er nog weinig aandacht wordt besteed aan zijn eigenlijke asielrelaas. Hij onderneemt echter geen enkele ernstige poging om de verschillende pertinente motieven die de commissaris-generaal terecht deden besluiten dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht en hij over een intern vluchtalternatief beschikt met concrete argumenten te ontkrachten of te weerleggen. Zijn kritiek als zou er geen rekening worden gehouden met het door hem neergelegde krantenartikel, noch met de FIR over de dreigbrief, mist feitelijke grondslag en gaat derhalve niet op. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat deze documenten, net als de overlijdensaktes van verzoekers moeder en zus, waarin merkwaardig genoeg melding wordt gemaakt van een normale en natuurlijke doodsoorzaak, terwijl zij volgens verzoekers verklaringen gewurgd zouden zijn geweest en hun lichamen gewikkeld in zakken in een veld werden teruggevonden, niet aantonen dat verzoeker persoonlijk door de Taliban werd gevisieerd. Het pertinente motief uit de bestreden beslissing aangaande de neergelegde dreigbrief van de Taliban, laat verzoeker geheel ongemoeid.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio, Khyber Pakhtunkhwa, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Betreffende zijn blote en louter hypothetische bewering dat hij “gelet op zijn Pashtou taal (...) altijd zelf als een gevaar gezien” zal “worden” merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen in Pakistaanse grootsteden. Het feit dat hij er geen familie heeft wonen, toont, net als zijn citaat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier aangaande spanningen in de stad Sindh tussen de Pashtun-bevolking en een bepaalde middenklasse Urdu partij die zich er verzet tegen de vestiging van IDP's, niet aan dat hij er niet over een intern vluchtalternatief beschikt.

1.3. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 september 2013, betoogt verzoekende partij dat zij het intern vluchtalternatief betwist omdat zij zich niet elders in menswaardige omstandigheden zal kunnen vestigen. Onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan het verzoekschrift “strekking tot gehoor”, vervolgt zij dat overstromingen en de aardbeving in september 2013 een vluchtalternatief onmogelijk maken. Tot slot wijst zij op de precare veiligheidstoestand in haar land en vraagt zij dat de zaak teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal om het recent vluchtalternatief te onderzoeken.

De Raad erkent net als de commissaris-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat om een lokaal conflict. Verzoekende partij kan de onveilige situatie in haar regio van herkomst, Khyber Pakhtunkhwa, vermijden door zich te vestigen in een regio buiten haar geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Zoals in de voornoemde beschikking reeds gesteld is er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt in de beschikking en de bestreden beslissing gewezen op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen in Pakistaanse grootsteden, dit wordt door verzoekende partij niet betwist. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt, zij een gezonde jonge man is en dus niet behoort tot een risicogroep.

Het feit dat, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier alsook uit de door verzoekende partij als bijlage aan haar verzoek tot horen gevoegde informatie, bepaalde delen van Pakistan recent getroffen werden door aardbevingen en overstromingen, doet niets af aan het gegeven dat verzoekende partij zich (nergens) elders in haar land van herkomst kan vestigen om de onveilige situatie in haar regio van herkomst, Khyber Pakhtunkhwa, te vermijden. Met haar algemeen betoog omtrent en verwijzing naar de recente natuurrampen en de preciaire veiligheidstoestand in Pakistan, toont verzoekende partij niet *in concreto* aan, noch maakt zij aannemelijk dat zij zich niet elders in haar land van herkomst in menswaardige omstandigheden kan vestigen, in de eerste plaats te denken aan de Pakistaanse grootsteden waar er een sterke aanwezigheid is van Pashtoungemeenschappen. Noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, noch uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en ook elders in het land burgers actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen.

Verzoekende partij beschikt aldus met betrekking tot de onveilige situatie in haar streek van herkomst over een intern vluchtalternatief. Er is geen reden om de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS